

ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΗ

ΕΞΩΔΙΚΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ - ΔΗΛΩΣΗ

Της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης με την επωνυμία «ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αγ. Κωνσταντίνου 4 και εκπροσωπείται νόμιμα

ΚΑΤΑ

Του Υπουργείου Πολιτισμού που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Μπουμπουλίνας 20-22 και εκπροσωπείται νόμιμα από την Υπουργό Πολιτισμού κ. Μυρσίνη Ζορμπά

ΚΟΙΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΗ

ΣΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αθήνα 24/09/2018

Όπως γνωρίζετε, το δικαίωμα στο πολιτιστικό περιβάλλον κατοχυρώνεται και εδραιώνεται και στο καταστατικό χάρτη της UNESCO.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν.360/1976 ορίζεται ότι ως "πολιτιστικό περιβάλλον" νοούνται τα ανθρωπογενή στοιχεία πολιτισμού και χαρακτηριστικά όπως διαμορφώθηκαν από την παρέμβαση και τις σχέσεις του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον, περιλαμβανομένων των ιστορικών χώρων και της καλλιτεχνικής και πολιτιστικής κληρονομιάς της χώρας.

Το πολιτιστικό περιβάλλον αποτελεί ατομικό δικαίωμα και γεννάται εξ αυτού του λόγου η υποχρέωση θέσπισης νομοθετικών και διοικητικών ρυθμίσεων για την προστασία των πολιτιστικών αγαθών (ΣΤΕ 2801/91).

Πολιτισμός σημαίνει ολόκληρο το πλέγμα των υλικών, διανοητικών και συναισθηματικών χαρακτηριστικών που διακρίνουν μια κοινωνία ή κοινωνική ομάδα και αποτελούν στοιχεία της πολιτισμικής ταυτότητας αυτής της ομάδας (τρόποι ζωής, παραδόσεις, αντιλήψεις, τέχνες,

γράμματα, σύστημα ηθικών αξιών). Ο πολιτισμός αυτός διαρκώς εμπλουτίζεται από πολιτισμικές αλληλεπιδράσεις,

Πολιτιστική Κληρονομιά ("εθνική κληρονομιά" ή απλά κληρονομιά) είναι το κληροδότημα από φυσικά αντικείμενα (πολιτιστική ιδιοκτησία-περιουσία) και από **άυλα** χαρακτηριστικά μιας ομάδας ή κοινωνίας, τα οποία έχουν κληροδοτηθεί από τις παλαιότερες γενιές και διατηρούνται στο παρόν ενώ παράλληλα παραχωρούνται στο μέλλον για να επωφεληθούν οι επόμενες γενιές.

Ο όρος **Πολιτιστική Κληρονομιά** περιλαμβάνει τον απτό πολιτισμό (όπως κτίρια, μνημεία, τοπία, βιβλία, έργα τέχνης και τεκμήρια), **τον άυλο πολιτισμό** (όπως τη λαογραφία, τις παραδόσεις, τη γλώσσα και τη γνώση) και τη «φυσική» κληρονομιά, που περιλαμβάνει σημαντικά πολιτιστικά τοπία και βιοποικιλότητα. Η πολιτιστική κληρονομιά είναι μοναδική και αναντικατάστατη, γεγονός το οποίο φορτίζει τον σύγχρονο πολιτισμό με την ευθύνη της διατήρησης και διαφύλαξης της.

Ο όρος «πολιτιστική κληρονομιά» περιλαμβάνει όχι μόνο την υλική κληρονομιά, ήτοι τα ακίνητα και τα κινητά, που παρουσιάζουν ιδιαίτερο αρχαιολογικό, ιστορικό, εθνολογικό, καλλιτεχνικό ή και επιστημονικό ενδιαφέρον, αλλά και την **άυλη κληρονομιά, δηλαδή τη γλώσσα, τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, τη μουσική, την ποίηση, το χορό ακόμα και τις διατροφικές συνήθειες**, με συνέπεια ο όρος «πολιτιστικό αγαθό» να παρουσιάζεται «ανεπαρκής» ως νομικός όρος. Εντούτοις, μόνο δύο κείμενα της UNESCO αναφέρουν τον όρο «πολιτιστική κληρονομιά» στους τίτλους τους, και τα δύο ασχολούνται με την πολιτιστική και φυσική κληρονομιά. Επίσης, η ιδέα της κληρονομικότητας είναι κεντρικής σημασίας για τη δύναμη του όρου πολιτιστική κληρονομιά, αφού αποτελεί πολύτιμο πόρο που οι κοινωνίες επιθυμούν να διατηρήσουν, προκειμένου να περάσουν στις επόμενες γενιές ως κληρονομιά τους. Αυτή η άποψη της πολιτιστικής κληρονομιάς βρίσκεται πίσω από ένα μεγάλο μέρος της ρητορικής του διεθνούς δικαίου σχετικά με την επιβολή της χρήσης του όρου.

Στη Σύμβαση της UNESCO του 1972 καθίσταται αυτό σαφές ως καθήκον που ανατίθενται στα συμβαλλόμενα μέλη στο άρθρο 4: «... για τη διασφάλιση της ταυτότητας, την προστασία, τη διατήρηση, την παρουσίαση και τη μετάδοση στις μελλοντικές γενιές της πολιτιστικής και φυσικής κληρονομιάς». Η διεύρυνση της

έννοιας της πολιτιστικής κληρονομιάς στο πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης απεικονίζεται στις εργασίες που άρχισαν στα τέλη της δεκαετίας του 1980 με στόχο τον προσδιορισμό της έννοιας των πολιτιστικών τοπίων ως ένα νέο στοιχείο της πολιτικής της πολιτιστικής κληρονομιάς. Η «κληρονομιά» είναι σαφώς μια διεπιστημονική έννοια. Κάθε ορισμός της περιλαμβάνει ορισμένα μόνο χαρακτηριστικά και αποκλείει άλλα. Αυτή η διπλή δράση - της ένταξης και του ταυτόχρονου αποκλεισμού - είναι ένα προϊόν της διαδικασίας κατηγοριοποίησης που βρίσκεται στην καρδιά της πολιτιστικής κληρονομιάς. Στην διαδικασία δημιουργίας ενός εθνικού κράτους, πατρίδα ενός ενιαίου ομοιογενούς έθνους, η πολιτιστική κληρονομιά αποτελεί πρωταρχικό μέσο για την ανακάλυψη ή τη δημιουργία και την μετέπειτα φροντίδα της εθνικής ταυτότητας .

Η Άυλη Πολιτιστική Κληρονομιά συνίσταται από τα μη ψηλαφητά χαρακτηριστικά ενός συγκεκριμένου πολιτισμού, τα οποία συχνά διατηρούνται από κοινωνικά έθιμα κατά τη διάρκεια μίας συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου. Οι τρόποι και τα μέσα συμπεριφοράς μιας κοινωνίας και οι συχνοί τυπικοί κανόνες λειτουργίας σε ένα ιδιαίτερο πολιτιστικό κλίμα, όπως π.χ κοινωνικές αξίες και παραδόσεις, έθιμα και πρακτικές, οι αισθητικές και πνευματικές αντιλήψεις, η καλλιτεχνική έκφραση, η γλώσσα , καθώς και άλλες πτυχές της ανθρώπινης πολιτιστικής δραστηριότητας. Η διατήρηση της άυλης κληρονομιάς είναι πιο δυσχερής από τη διατήρηση φυσικών/απτών αντικειμένων. Άλλωστε η σημασία των φυσικών αντικειμένων μπορεί να ερμηνευθεί με φόντο τις κοινωνικοοικονομικές, πολιτικές, θρησκευτικές και φιλοσοφικές αξίες μίας συγκεκριμένης ομάδας ανθρώπων.

Η πολιτιστική ταυτότητα συνδέεται με τη γλωσσική και εθνική συνείδηση, με την πρόσληψη και τη χρήση της ιστορίας, με τις συλλογικές πρακτικές και νοοτροπίες, και με το επίπεδο οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης. Γι αυτό κάθε λέξη δεν είναι απλώς μια αλληλουχία φθόγγων, ένα σύμβολο, δεν είναι απλώς τεχνικός όρος, (αλλά μια οντότητα του κόσμου, της πραγματικότητας, είτε είναι συγκεκριμένη είτε αφηρημένη), είναι μια πνευματική κατάκτηση, μια εσωτερική νοητική σύλληψη του κόσμου από τον ανθρώπινο νου. Τότε και η γλωσσική έκφραση γίνεται κοινός τόπος εμπνεύσεως, συγκινήσεως, γνώσεως, βιώματος, τρόπου και σκοπού ζωής, και τότε φυσικά **αυτή η γλωσσική συνείδηση και η νοηματική και ηθογραφική - πολιτιστική ιδιοσυστασία διαμορφώνει την ταυτότητα της**

ομάδος που φθάνει μέχρι τον Εθνικό αυτοπροσδιορισμό, και εκφράζει έτσι αυτό που ονομάζεται «Εθνική ταυτότητα» & επιβεβαιώνει την οικουμενικότητα της Ελληνικής γλώσσας.

Πτυχές και Κλάδοι διατήρησης και συντήρησης του άυλου Πολιτισμού είναι : η Λαογραφία, η Προφορική Ιστορία και η Διαφύλαξη της γλώσσας.

Η διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς αποτελεί βασική προτεραιότητα στο πρόγραμμα και τις δράσεις της UNESCO και το 2003 η Γενική Συνέλευση της UNESCO υιοθέτησε τη σύμβαση για την προστασία της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς

Ήδη από το 2002 και παράλληλα με τις διεθνείς ζυμώσεις για την κατάρτιση της Σύμβασης για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO, η ελληνική πολιτεία υιοθέτησε τον όρο «άυλα πολιτιστικά αγαθά», για να θεσπίσει τη διαφύλαξη της πολιτισμικής κληρονομιάς που μέχρι τότε περιγραφόταν ως «παραδοσιακός και σύγχρονος λαϊκός πολιτισμός».

Έτσι, στον Νόμο 3028/2002 “Περί Προστασίας των Αρχαιοτήτων και εν γένει της Πολιτιστικής Κληρονομιάς” (ΦΕΚ 153/Α'/28.6.2002) ως άυλα πολιτιστικά αγαθά νοούνται εκφράσεις, δραστηριότητες, γνώσεις και πληροφορίες, όπως μύθοι, έθιμα, προφορικές παραδόσεις, χοροί, δρώμενα, μουσική, τραγούδια, δεξιότητες ή τεχνικές που αποτελούν μαρτυρίες του παραδοσιακού, λαϊκού και λόγιου πολιτισμού.

Η ανωτέρω Σύμβαση αποδίδει, μεταξύ άλλων, πρωταρχική σημασία στις κοινότητες φορέων της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς. Έτσι, ως άυλη πολιτιστική κληρονομιά, σύμφωνα με τη Σύμβαση της UNESCO για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς (2003), ορίζονται «οι πρακτικές, αναπαραστάσεις, εκφράσεις, γνώσεις και τεχνικές – καθώς και τα εργαλεία, αντικείμενα, χειροτεχνήματα και οι πολιτιστικοί χώροι που συνδέονται με αυτές και τις οποίες οι κοινότητες, οι ομάδες και, κατά περίπτωση, τα άτομα αναγνωρίζουν ότι αποτελεί μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς τους» (άρθρο 2. παρ. 1).

Με τη Σύμβαση για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς ο νέος θεσμός παγιώνεται, ενώ ορίζονται τα βασικά πεδία στα οποία μπορούν να κατηγοριοποιηθεί η Άυλη Πολιτιστική Κληρονομιά.

Τα πεδία αυτά είναι:

α) οι προφορικές παραδόσεις και εκφράσεις, συμπεριλαμβανομένης της γλώσσας ως φορέα της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς (παραμύθια, μύθοι και διηγήσεις, αφηγηματικά τραγούδια).

β) οι τέχνες του θεάματος, ή ορθότερα οι επιτελεστικές τέχνες (χορός, μουσική, λαϊκό θέατρο)

γ) οι κοινωνικές πρακτικές, οι τελετουργίες και οι εορταστικές εκδηλώσεις (λαϊκά δρώμενα, έθιμα ευετηρίας, έθιμα στον κύκλο του χρόνου, σημαντικοί σταθμοί στη ζωή του ανθρώπου)

δ) οι γνώσεις και πρακτικές που αφορούν τη φύση και το σύμπαν (παραδοσιακές καλλιέργειες, εθνοβοτανική γνώση, λαϊκές αντιλήψεις για τη μετεωρολογία κ.ά.)

ε) η τεχνογνωσία που συνδέεται με την παραδοσιακή χειροτεχνία (υφαντική, αγγειοπλαστική, ξυλοναυπηγική κ.ά.)

Ειδική μνεία αξίζει να γίνει για το ζήτημα της διαφύλαξης της γλώσσας στο πλαίσιο της Σύμβασης του 2003. Η γλώσσα αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς. Εντούτοις, κατά την προετοιμασία του κειμένου της Σύμβασης, οι εμπειρογνώμονες συμφώνησαν να μην υπάρχει χωριστό πεδίο/τομέας για τη γλώσσα και ότι το πεδίο «προφορικές παραδόσεις και εκφράσεις, συμπεριλαμβανομένης της γλώσσας ως οχήματος Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς» καλύπτει πολιτικές διαφύλαξης ιδιαίτερων γλωσσικών εκφράσεων (λ.χ. επαγγελματικών συνθηματικών γλωσσών, ντοπιολαλιών, όπως αυτές αποτυπώνονται μέσα από λαϊκές διηγήσεις και λοιπές αφηγηματικές πρακτικές). Έτσι, μια τοπική γλώσσα, μια διάλεκτος, ή και μια ιδιόλεκτος δεν μπορεί να προταθεί για εγγραφή στους Καταλόγους της UNESCO, αλλά μπορεί να προστατευτεί μέσα από το πλέγμα μέτρων διαφύλαξης που αφορούν προφορικές παραδόσεις, ή διαδικασίες προφορικής μεταβίβασης από γενιά σε γενιά μιας παραδοσιακής τεχνογνωσίας.

A. ΙΣΧΥΟΝ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Σύμφωνα με το Π.Δ. 62/2012 ΦΕΚ Α 112 /03.05.2012 «οι προφορικές παραδόσεις, η μουσική, τα τραγούδια, οι χοροί, οι τέχνες των θεαμάτων, οι εκφράσεις, συμπεριλαμβανομένων και της γλώσσας, οι γνώσεις και οι πληροφορίες όπως είναι οι μύθοι, οι διηγήσεις, τα έθιμα, οι κοινωνικές πρακτικές, οι δεξιότητες που συνδέονται με την παραδοσιακή χειροτεχνία, οι τελετουργίες και πρακτικές που αφορούν στη φύση, στο σύμπαν και άλλα δρώμενα», **αποτελούν στοιχεία πολιτιστικής κληρονομιάς.**

Η προστασία της πολιτισμικής ποικιλομορφίας είναι επιτακτική και η βιώσιμη ανάπτυξή της πρέπει να βασίζεται σε πραγματικές και αληθείς γνώσεις.

Η διεθνής συλλογική ηθική επιβάλλει την προστασία και τον σεβασμό του κάθε κράτους στα πολιτιστικά αγαθά ως δημόσιο διεθνές συμφέρον.

Η προστασία του πολιτιστικού περιβάλλοντος πρέπει να αφορά τις σύγχρονες πολιτισμικές αξίες και τη συνέχιση του σύγχρονου πολιτισμού ως πολιτιστικής παράδοσης.

Επισημαίνεται, ότι η διαφύλαξη της άυλης πολιτισμικής κληρονομιάς αποτελεί **υποχρέωση του κράτους** {*διεθνείς συμβάσεις προστασίας πολιτιστικής κληρονομιάς (Σύμβαση της Χάγης το 1954, ο Ν.360/1976, ο Ν.1126/1981, ο Ν.3028/2002 και προεχόντως η Σύμβαση της UNESCO που έχει κυρωθεί από το Ελληνικό Κοινοβούλιο - Ν.3521/2006)*} , το οποίο πρέπει να λαμβάνει τα προσηκόντα και νόμιμα μέτρα σεβασμού και αξιοποίησης της πολιτιστικής κληρονομιάς σε θέματα γλώσσας, εκπαίδευσης και παιδείας, μουσικής παράδοσης, εορταστικών και χορευτικών εκδηλώσεων κλπ.

Η υπεροχή του Συντάγματος αποτελεί εκδήλωση του αυστηρού του χαρακτήρα και της κρατικής κυριαρχίας ως δομικού συστατικού του κράτους. **Το διεθνές δίκαιο έχει συνεπώς υπερνομοθετική αλλά υποσυνταγματική ισχύ.**

Όμως, τα άυλα πολιτιστικά αγαθά αφομοιώθηκαν κάποια στιγμή από τον πολιτισμό της χώρας αυτής και ενσωματώθηκαν σε αυτό χωρίς να προστατεύονται επαρκώς, όπως επιτάσσει το Σύνταγμα, από τις διατάξεις του ν. 3028/2002. Δύναται όμως να προστατεύονται ποινικά ως έργα-αντικείμενα πνευματικής διοκτησίας από αυθαίρετες πράξεις εκμετάλλευσης (περιουσιακό δικαίωμα) ή προσβολής του προσωπικού δεσμού του δημιουργού με το έργο του (ηθικό δικαίωμα), εφόσον: i) συντρέχουν οι θετικές προϋποθέσεις για το χαρακτηρισμό τους ως έργων (πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης - μορφή -πρωτοτυπία), ii) δε συνιστούν εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης με την έννοια του άρθρου 2§5 του ν. 2121/199373 και iii) δεν έχει λήξει η διάρκεια προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτών.

Β. ΘΕΣΜΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Η ελληνική πολιτεία είναι εγγυήτρια της προστασίας όλων των πολιτιστικών αγαθών που βρίσκονται εντός της επικράτειάς της, σε ένα χώρο που μόνο η ίδια μπορεί να ελέγξει κυριαρχικά και να επιβάλει τη βούληση για προστασία τους, στο μέτρο που αποτελούν το πολιτιστικό περιβάλλον του τόπου αυτού.

Στο πλαίσιο της διαφύλαξης της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς σε εθνικό επίπεδο, η Σύμβαση του 2003 αναγνωρίζει την ευθύνη των Κρατών Μελών της Σύμβασης στην λήψη των αναγκαίων μέτρων. Μάλιστα ορίζει τις κατευθύνσεις που θα πρέπει να ακολουθούν αυτά τα μέτρα.

Πιο συγκεκριμένα κάθε Κράτος θα πρέπει να εφαρμόζει, προσαρμοσμένα στην περίπτωσή του, ένα ή περισσότερα ευρετήρια της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς που υφίσταται στο έδαφός του με τη συμμετοχή των κοινοτήτων, των ομάδων και των οικείων μη κυβερνητικών οργανώσεων. Και πρέπει να καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες στην υιοθέτηση γενικών πολιτικών που έχουν σκοπό την αξιοποίηση της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς στην κοινωνία και την ενσωμάτωση της προστασίας της σε διαρθρωτικά προγράμματα. Οφείλει να ορίσει αρμόδιους οργανισμούς για την προστασία της και να υιοθετεί κατάλληλα νομικά, τεχνικά, διοικητικά και οικονομικά μέτρα για την ενίσχυση εκπαιδευτικών φορέων που ασχολούνται με τη διαχείρισή και τη μεταβίβασή της. Οφείλει να

θεσπίζει κατάλληλα μέτρα για τη δημιουργία φορέων τεκμηρίωσης, αλλά και να ενθαρρύνει επιστημονικές, τεχνολογικές και καλλιτεχνικές μελέτες για την προστασία της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς, και ειδικά αυτής που βρίσκεται σε κίνδυνο.

Ιδιαίτερη σημασία δίνεται στις προσπάθειες παιδείας, ευαισθητοποίησης και ενίσχυσης των δεξιοτήτων. Κάθε Κράτος πρέπει να καταβάλλει προσπάθειες, με όλα τα κατάλληλα μέσα, προς τη διασφάλιση της αναγνώρισης, του σεβασμού και της αξιοποίησης της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς στην κοινωνία μέσω εκπαιδευτικών προγραμμάτων ευαισθητοποίησης, διάδοσης πληροφοριών, ενίσχυσης των δεξιοτήτων και ενημέρωσης για τις απειλές εις βάρος της κληρονομιάς.

- Κάθε καταγωγή, γλώσσα, θρησκεία και εθνικότητα υπάρχουν και λειτουργούν «υπέρ του έθνους», με τον τρόπο που ορίζει η συνύπαρξη της εθνικής με την κοινωνική αλληλεγγύη στη διάταξη του 25 παρ. 4 Σ.

- Το "εθνικό" δεν καθορίστηκε νομοθετικά για την επαναανοηματοδότησή του ώστε να αποτελέσει την πρώτη ύλη για την εθνικώς επωφελή ανανέωση του συλλογικού υποκειμένου νομιμοποίησης της κρατικής εξουσίας.

Με το ισχύον σήμερα νομικό πλαίσιο και ιδίως με τους ν. 3028/2002 και 3658/2008 έγιναν καθοριστικά βήματα νομοθετικής κατεύθυνσης ώστε τα πολιτιστικά αγαθά να βρουν την ειδική προστασία που τους αρμόζει.

Η προστασία του ν. 3028/2002 και των ποινικών του διατάξεων αφορά ένα ημεδαπό έννομο αγαθό, διατάξεις όπως αυτές των άρθρων 374 περ. β' και 382§4 ΠΚ, προστατεύουν, εκτός της ιδιοκτησίας, την πολιτιστική (ειδικά η πρώτη και την επιστημονική) κληρονομιά ανεξάρτητα από τη χώρα στην οποία τούτη ανήκει, ως κοινό επομένως έννομο αγαθό (κληρονομιά της ανθρωπότητας).

Ένα άυλο πολιτιστικό αγαθό, που είναι έργο κατά το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά ενδέχεται να έληξε η διάρκεια της προστασίας του, είναι αμφίβολο εάν προστατεύεται ποινικά με το άρθρο 66 του ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με το άρθρο 29§2 του ίδιου νόμου.

Ός προς την εξουσία περιφρούρησης της ακεραιότητας του έργου, μάλιστα, η ποινική προστασία καλύπτει μόνο τις περιπτώσεις αλλοίωσης, παραμόρφωσης και εν γένει τροποποίησης του έργου και όχι αυτές της προσβολής του δημιουργού που οφείλεται στις συνθήκες παρουσίασης του έργου στο κοινό, εκτός και αν η ύπαρξη τέτοιας προσβολής διαπιστώνεται με αντικειμενικά κριτήρια.

Είναι, μάλιστα, γεγονός ότι ο νομοθέτης, παρά την αδιαμφισβήτητη καινοτομία να υπαγάγει στην έννοια της προστατευόμενης πολιτιστικής κληρονομιάς και τα άυλα πολιτιστικά αγαθά (άρθρα 1§2 εδ. β' και 2 στοιχ. ε'), «εξάντλησε» το ζήτημα της προστασίας τους σε ένα και μόνο άρθρο (άρθρο 5), προβλέποντας απλώς τη μέριμνα του Υπουργείου Πολιτισμού για την αποτύπωση, την καταγραφή και την τεκμηρίωση άυλων πολιτιστικών αγαθών που παρουσιάζουν ιδιαίτερη σημασία.

Η τεκμηρίωση και η καταγραφή των πολιτιστικών αγαθών ως περιεχόμενο αυτής της προστασίας θεσμοθετείται γενικά στο άρθρο 3§1 στοιχ. α'. Στο μέτρο, λοιπόν, που όλες περιπτώσεις του άρθρου 3§1 εξειδικεύονται στα επόμενα κεφάλαια του νόμου, το ίδιο θα έπρεπε να συμβαίνει και με τη διάταξη που αναφέρεται στην αποτύπωση, καταγραφή και τεκμηρίωση των άυλων πολιτιστικών αγαθών.

Δεν προβλέπεται, για παράδειγμα, απαγόρευση μετατροπής, αλλοίωσης και γενικότερα προσβολής της ακεραιότητας των άυλων πολιτιστικών αγαθών ή οικειοποίησης της πατρότητάς τους ούτε επιβάλλεται η λήψη κάποιας άδειας για τη χρήση τους. Πολύ περισσότερο μία τέτοια συμπεριφορά δεν φαίνεται να αποτελεί αξιόποινη πράξη κατά το ν. 3028/2002.

- α) Είναι, επομένως, νοητή η προστασία κατά το δίκαιο αυτό εκείνων των άυλων πολιτιστικών αγαθών που δεν έχουν αποσυνδεθεί από το δημιουργό τους, έτσι ώστε να εμφανίζονται ως συλλογικά, απρόσωπα και ανώνυμα δημιουργήματα μιας κοινωνικής ομάδας, αλλά αντίθετα η σύνδεσή τους με συγκεκριμένο δημιουργό είναι ακόμη εμφανής και ισχυρή.
- β) Οι εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης είναι σκόπιμο να προστατεύονται χωρίς χρονικούς περιορισμούς και, επιπλέον, διακρίνονται από τον απρόσωπο χαρακτήρα τους και από το ότι ανήκουν στην παράδοση κάποιου λαού.

Παραδείγματα τέτοιων άυλων πολιτιστικών αγαθών είναι τα ομηρικά έπη, τα δραματικά έργα της αρχαιότητας, τα λαϊκά τραγούδια του Τσιτσάνη ή του Βαμβακάρη κ.ά. όμως, όπως λ.χ. τα δημοτικά τραγούδια, οι δημοτικοί χοροί, οι κρητικές μαντινάδες, τα λαϊκά παραμύθια κ.α.

Τα πολιτιστικά αγαθά αποτελούν πηγή ιστορικής γνώσης, εφόσον τύχουν έγκυρης και αξιόπιστης επιστημονικής αξιοποίησης. Μέσω των ειδικών επιστημόνων, η γνώση αυτή διαχέεται σε όλη την κοινωνία. Η διάχυση αφορά τα πρόσωπα που έρχονται σε επαφή με τα πολιτιστικά αγαθά άμεσα ή έμμεσα. ο συνδυασμός της άμεσης επαφής κοινού - πολιτιστικών αγαθών με τη μετοχή στη γνώση που προέρχεται από αυτά (πνευματική-διανοητική επικοινωνία) αποτελεί τον ιδανικό τρόπο επικοινωνίας κοινού και πολιτιστικής κληρονομιάς. Αφορά όμως και εκείνα τα πρόσωπα που μετέχουν μόνο στη γνώση που αποκομίζεται από τη μελέτη των πολιτιστικών αγαθών, μελετώντας λ.χ. ιστορία, χωρίς άμεση επαφή με τα προστατευόμενα στοιχεία. Βέβαια, ο τελευταίος αυτός στόχος προαγωγής και ανάδειξης του θετικού -ενεργητικού ρόλου των πολιτών προϋποθέτει όχι μόνο σαφές νομικό πλαίσιο αλλά και πολιτιστική ευαισθησία, η οποία όμως ακριβώς καλλιεργείται μέσω της προστασίας και της μετάδοσης του πολιτισμού, άρα και της πολιτιστικής κληρονομιάς.

Ο όρος κληρονομιά, λοιπόν, αναφερόμενος, τόσο στο ατομικό επίπεδο, όσο και στο συλλογικό, τονίζει και προβάλλει εναργώς το αίσθημα αυτό της χρονικής συνέχειας και διαχρονικής αξίας του πολιτισμού.

Η ιστορική μνήμη, όπως και η προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς, διαπνέεται από διαχρονικότητα και χρονική συνέχεια με την έννοια της διατήρησης αυτών των στοιχείων για τη διαμόρφωση της ιστορικής μνήμης των επόμενων γενιών.

Βάσει του Ν. 3028/2002 το Υπουργείο Πολιτισμού μεριμνά για την αποτύπωση σε γραπτή μορφή, καθώς και σε υλικούς φορείς ήχου, εικόνας ή ήχου και εικόνας, την καταγραφή και την τεκμηρίωση άυλων πολιτιστικών αγαθών του παραδοσιακού, λαϊκού και λόγιου πολιτισμού που παρουσιάζουν ιδιαίτερη σημασία. Με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού, καθορίζονται ο τρόπος καταγραφής και αποτύπωσης των άυλων πολιτιστικών αγαθών, οι αρμόδιες για την υλοποίηση των

παραπάνω ενεργειών υπηρεσίες ή και φορείς και ρυθμίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια.

ΕΠΕΙΔΗ η ανάπτυξη επιμέρους συλλογικών ταυτοτήτων σε μία κοινωνία αποτελεί θεμιτό αλλά και επιθυμητό από το νομοθέτη στόχο, αρκεί να μην υπονομεύει την ενότητα της ελληνικής κοινωνίας. σύλληψη της κοινωνικής διάστασης της προστασίας της πολιτιστικής κληρονομιάς **εκφράζει μία διαλεκτική σχέση μεταξύ ελληνικής πολιτείας - ελλαδικής χώρας - πολιτιστικής κληρονομιάς - κοινωνιών της κληρονομιάς αυτής** ή αλλιώς μεταξύ εξουσίας - τόπου - αντικειμένου προστασίας - τελικού αποδέκτη της προστασίας. Το ελληνικό κράτος είναι η ρυθμιστική και εξουσιαστική εκείνη δύναμη που κατά κύριο λόγο προστατεύει την ελληνική πολιτιστική κληρονομιά, το σύνολο δηλαδή των πολιτιστικών αγαθών που βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια και τούτο χάριν του κοινωνικού συνόλου, που κατοικεί (και θα κατοικεί διαχρονικά) στην επικράτεια αυτή, αλλά και χωριστά του κάθε ανθρώπου που ανήκει στο σύνολο αυτό. Η πολιτιστική ταυτότητα του ελληνικού κοινωνικού συνόλου δεν προωθείται, λοιπόν, στη βάση μίας αντεθνικής ταυτότητας αλλά με έμφαση στη χώρα, ως κοινό τόπο διαβίωσης και ανάπτυξης της ελλαδικής κοινωνίας και στην εθνική πολιτιστική κληρονομιά που η χώρα αυτή περικλείει, καθώς και με γνώμονα την αλληλεπίδραση της συγκεκριμένης κληρονομιάς με τα μέλη της κοινωνίας.

ΕΠΕΙΔΗ η Άυλη Πολιτιστική Κληρονομιά (ΑΠΚ) περιλαμβάνει στοιχεία όπως τοπικές παραδόσεις, ήθη, έθιμα, τέχνες, πρακτικές κ.α. τα οποία, με το πέρασμα του χρόνου, κινδυνεύουν να εξαφανιστούν καθώς μεταδίδονται, κυρίως, προφορικά από γενιά σε γενιά. Η προστασία της ΑΠΚ κάθε χώρας είναι αναγκαία για την ενίσχυση της ανθρώπινης δημιουργικότητας και τη διαφύλαξη της πολιτιστικής ταυτότητας και ιστορίας των τοπικών κοινοτήτων.. Η ένταξη κάποιου στοιχείου στον κατάλογο είναι σημαντική καθώς εκτός από τη διαφύλαξη της τοπικής πολιτιστικής κληρονομιάς, επιδιώκεται κι η προβολή του τόπου σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

ΕΠΕΙΔΗ στην υποβαλλόμενη προς εσάς υπ' αριθμόν πρωτ. ΥΠΠΟΑ/340726/1113/16-07-2018 αίτηση των δικηγόρων κ. Καραϊσκού Αναστασίου και κας Νούκα Αριάδνης με αιτήματα:

α) εάν οι προφορικές παραδόσεις, οι εκφράσεις λαϊκής παράδοσης, η μουσική, τα τραγούδια, οι χοροί, οι τέχνες των θεαμάτων, οι εκφράσεις, συμπεριλαμβανομένων και της γλώσσας, οι γνώσεις και οι πληροφορίες όπως είναι οι μύθοι, οι διηγήσεις, τα έθιμα, οι κοινωνικές πρακτικές, οι δεξιότητες που συνδέονται με την παραδοσιακή χειροτεχνία, οι τελετουργίες και πρακτικές που αφορούν την βόρεια περιοχή της Ελλάδας ήτοι την Μακεδονία προστατεύονται ποινικώς κατά την κείμενη ελληνική νομοθεσία,

β) εάν προβλέπεται, απαγόρευση μετατροπής, αλλοίωσης και γενικότερα προσβολής της ακεραιότητας των άυλων ελληνικών πολιτιστικών αγαθών ή οικειοποίησης της πατρότητάς τους και αν επιβάλλεται η λήψη κάποιας άδειας για τη χρήση τους, και

γ) εάν η μέριμνα του Υπουργείου Πολιτισμού για την αποτύπωση, την καταγραφή και την τεκμηρίωση των άυλων πολιτιστικών αγαθών που παρουσιάζουν ιδιαίτερη σημασία στη βόρεια περιοχή της Ελλάδας και ιδίως στην Μακεδονία έχει ολοκληρωθεί, να μας χορηγηθεί συναφής πίνακας καταγραφής των εν λόγω αγαθών

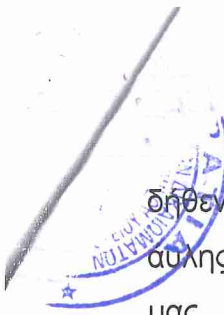
εγγράφως απαντήσατε με το υπ' αριθμόν πρ. 340726/244418/1113/322/9-8-2010 έγγραφο σας , απαντήσατε όμως **μόνο στο πρώτο ερώτημα** και επί λέξει αναφέρατε..

..«σχετικά με την ποινική προστασία στοιχείων άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς» σας κάνουμε γνωστό ότι η αίτηση σας έχει τεθεί υπόψη του τμήματος Νομοθετικού Έργου και Κοινοβουλευτικού Ελέγχου του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, προκειμένου να διατυπώσει γνώμη σχετικά με τα διαλαμβανόμενα στην αίτηση σας ερωτήματα.

Το τμήμα Νομοθετικού Έργου και Κοινοβουλευτικού Ελέγχου του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, μέχρι σήμερα ουδεμία απάντηση παρείχε στην ως άνω αίτηση.

Ως εκ τούτων καταφανώς απο τα ανωτέρω προκύπτει ότι σε ουδέν ερώτημα απαντήσατε και υφίσταται νομοθετικό κενό , διότι δεν μπορούμε να διανοηθούμε ότι

δήθεν το Υπουργείο δεν γνωρίζει αν προστατεύονται ποινικά ή όχι τα στοιχεία της άυλης ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς ως δεδομένα του εθνικού πολιτισμού μας.

ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥΣ

και με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΣΤΕ εντονότατα για την συμπεριφορά σας,

ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ, όπως προβείτε άμεσα εντός 15 ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας, στην ενημέρωσή μας και στις νόμιμες ενέργειες **ώστε να ληφθούν τα προσηκόντα νομοθετικά και διοικητικά μέτρα προστασίας της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς και κυρίως η ποινική προστασία της.**

ΣΑΣ ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ, ότι σε περίπτωση μη ανταπόκρισης σας στο αίτημα μας θα ασκήσουμε όλα τα νόμιμα δικαιώματα.

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής και με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μου, παραγγέλλεται, όπως επιδώσει νόμιμα και εμπρόθεσμα την παρούσα σε αυτήν προς την οποία απευθύνεται, προς γνώση και για τις νόμιμες συνέπειες, αντιγράφοντας αυτήν ολόκληρη στην έκθεση επίδοσης που θα συντάξει.

Η ΕΞΩΔΙΚΟΣ ΔΗΛΟΥΣΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Χ. ΠΑΣΟΜΕΝΟΣ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Α. Φ. Μ. : 030222990
Δ.Ο.Υ : Α' ΑΘΗΝΩΝ
Διεύθυνση: ΝΙΚΗΤΑΡΑ 2 - 4 - ΑΘΗΝΑ.
Τ.Τ. 106 78
Τηλ.: 210 / 3248257 ,
Κιν. 6944 / 930468
e-mail: odeexpasomenos@gmail.com

Α. Σύμφωνα: α) με το άρθρο 50 του ν.2318/1995, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον ν.4336/2015 και β) με την υπ' αριθμ.21798/11.3.2016 Κ.Υ.Α - ΦΕΚ.709/Β/16.3.2016 «Οι αμοιβές προεπισπράττονται κατά το ήμισυ και το ποσό της κάθε πράξης αναφέρεται στην πρώτη σελίδα της κάθε έκθεσης σε ευκρινές και διακριτό πλαίσιο».
Β. Η παρούσα αποτελεί φορολογικό στοιχείο και δεν απαιτείται η έκδοση άλλου παραστατικού, σύμφωνα με την υπ' αριθμ.1023/20.1.2014 ΠΟΛ. του Υπουργείου Οικονομικών. Αναγραφόμενο ποσό διαφορετικό της νόμιμης ανά ζώνη αμοιβής συνιστά πειθαρχικό - φορολογικό αδίκημα.

Ζ Ω Ν Η: Α
ΝΟΜΙΜΗ ΑΜΟΙΒΗ ΕΥΡΩ: 35,00
ΦΠΑ 24% ΕΥΡΩ: 8,40
ΣΥΝΟΛΟ ΕΥΡΩ: 43,40

ΑΡΙΘΜΟΣ 3369Γ ΕΚΘΕΣΗ ΕΠΙΔΟΣΗΣ

Στην Αθήνα σήμερα στις πέντε [5] του μήνα Οκτωβρίου του δύο χιλιάδες δεκαοκτώ (2018) έτους , ημέρα Παρασκευή και ώρα ^{9:50πμ}..... , ο υποφαινόμενος Δικαστικός Επιμελητής του Εφετείου Αθηνών , με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών , ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Χ. ΠΑΣΟΜΕΝΟΣ με έγγραφη εντολή της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης με την επωνυμία « ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ » , που εδρεύει στην Αθήνα , οδός Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 4 και εκπροσωπείται νόμιμα , ήρθα

... στο Υπουργείο Πολιτισμού , που εδρεύει στην Αθήνα , οδός Μπουμπουλίνας αρ. 20 - 22 και εκπροσωπείται νόμιμα από την Υπουργό Πολιτισμού κ. Μυρσίνη Ζορμπά , την από 24 Σεπτεμβρίου 2018 εξώδικη διαμαρτυρία - πρόσκληση - δήλωση , της πρώτης ως άνω κατ' αυτού , κοινοποιούμενη στον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων , απευθυνόμενη ενώπιον παντός αρμοδίου Δικαστηρίου και Αρχής , της οποίας το κείμενο έχει ακριβώς ως εις τα προηγούμενα επτά [7] φύλλα της παρούσας αντιγράφεται. Προς γνώση του και για τις νόμιμες συνέπειες . και αφού ήρθα να με γραφείο να Υπουργείο Πολιτισμού να Αθηνών που βρίσκεται μια οδό Μπουμπουλίνας αρ. 20-22, δε βρήκα να υπάρχει υπαρκτό, ούτε να αναπληρωθεί, αλλά να εξαφάνιστο έγινε σ' αυτή περίπτωση να παραβέθη αργότερα με την παρελθούσα διαγραφών Συνολικό Πρωτόκολλο, όπως φαίνεται, έδρα σ' αυτό να παραβέθη εξίσου διαφορετική-πρόσκληση-δήλωση.

Για τα παραπάνω συντάχθηκε η παρούσα έκθεσή μου, που αφού διαβάστηκε και βεβαιώθηκε το περιεχόμενο της υπογράφεται όπως ακολουθεί :

ΠΑΡΑΛΑΒΩΝ

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΠΡΕΖΑΣ

Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

